

חַת־ת לַשַּׁבָּת קוֹדֵשׁ פְּרָשִׁיּוֹת בְּשִׁלַּח שַׁבָּת שִׁירָה י"ג שַׁבָּט, ה'תשפ"ב

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִישׁ / שְׁבִיעֵי עִם רִשִׁי

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הִתְלוֹנְנוּ שׁוֹב, בְּפַעַם הַזֶּה הִתְלוֹנְנָה הִיָּתָה שְׁאִין מִיָּם. מֹשֶׁה הִכָּה אֶת הַסֶּלַע וּמִיָּם יֵצְאוּ. עֲמַלְק
תִּקַּף אֶת הַיְהוּדִים, וְהֵם נִלְחָמוּ נִגְדוֹ וְנִצְחוּ. אִף פַּעַם לֹא נִשְׁכַּח אֶת מַה שֶּׁעֲמַלְק עָשָׂה.

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הִלְכוּ לְמִקוֹם אַחֵר, שֶׁלֹּא הָיָה בּוֹ מִיָּם וְהִתְלוֹנְנוּ שׁוֹב (מִלְבָּד שַׁבָּט לוי)! מֹשֶׁה כָּבַד הָיָה
מִתְסַכֵּל מֵהֵם. ה' אָמַר לְמֹשֶׁה לְהַכּוֹת אֶת הַסֶּלַע בְּמַקְלוֹ, וּמִיָּם יֵחָלוּ לְצֵאת מִמִּנּוֹ. מֹשֶׁה עָשָׂה כֵּן וְהַמַּיִם
אָבְו יֵצְאוּ מִמִּנּוֹ.

הַיּוֹת שֶׁה' רָאָה שֶׁבְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא הֶאֱמִינוּ שֶׁהוּא דוֹאֵג לָהֶם בְּכָל יַעַת, ה' גָּרַם לָעַם הָעֲמַלְקִי לְהִתְמַלֵּא
בְּחֻצְפָּה וּלְהִלָּחֵם נֶגְדַּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

מִרְבִּית הָעַם הָיָה בְּתוֹךְ עֲנִי הַכְּבוֹד, וְלִכֵּן הָיָה בְּטוֹחִים, אֲבָל הָיָה כַּמָּה יְהוּדִים שֶׁעָבְרוּ עֲבֻרוֹת וְלִכֵּן הָיָה
מִחוּץ לְעֵנּוּ.

מֹשֶׁה אָמַר לְהוֹשֵׁעַ (שֶׁמֵּאַחֵר יוֹתֵר שָׁנָה שָׁמוֹ לִיהוֹשֻׁעַ) שֶׁהֵם צְרִיכִים לְהִלָּחֵם נֶגְדַּ עֲמַלְק, לְמִרוֹת שְׂרָב
הָעַם הָיָה בְּמִקוֹם בְּטוֹחַ.

הוֹשֵׁעַ בָּחַר חִיָּלִים בְּדִי לְהִלָּחֵם, וּמֹשֶׁה (יַחַד עִם אֶהֱרֹן וְחֹזֵר) עָלוּ לְמַעְלָה לְרֹאשׁ הַגִּבְעָה בְּדִי לְהִתְפַּלֵּל.
בְּכָל פַּעַם שֶׁמֹּשֶׁה הָרִים אֶת יָדָיו לְהַזְכִּיר לְבְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְהִתְפַּלֵּל לָה', בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נִצְלוּ. כִּשְׁהוּא שָׁכַח
לְהִתְפַּלֵּל לָה', עֲמַלְק נִצַּח.

הַיּוֹת וּמֹשֶׁה הָיָה צְרִיךְ לְהִלָּחֵם בְּעֲצָמוֹ, ה' לֹא נָתַן לְמֹשֶׁה כַּח לְהַחֲזִיק אֶת יָדָיו לְמִשְׁךְ זְמַן רַב. לִכֵּן
אֶהֱרֹן וְחֹזֵר נָתְנוּ לְמֹשֶׁה אֲבָן לְשַׁבֵּת עָלֶיהָ וְהַחֲזִיקוּ אֶת יָדָיו לְמַעְלָה. מֹשֶׁה לֹא נָתַן לְשִׁמְשׁ לְשַׁקֵּעַ עַד שֶׁבְּנֵי
יִשְׂרָאֵל נִצְחוּ בְּמִלְחָמָה!

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה לֹא לְהַרוֹג עַדִּין אֶת כָּל אֲנָשֵׁי עֲמַלְק. עָלֶיךָ לְכַתֵּב בְּתוֹרָה שֶׁיֵּשׁ לְזַכֵּר אֶת מַה שֶּׁעֲמַלְק
עָשָׂה וּכְשֶׁהָעַם הַיְהוּדִי יָבוֹאוּ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, הֵם צְרִיכִים לְהַרוֹג כָּל אֶחָד מֵעֲמַלְק.

תהלים / יום י"ג לחדש פרקים ס"ט-ע"א

בסוף פרק ס"ט נאמר: "בי אלקים יושיע ציון" – ה' יציל את ירושלים.

המדרש מספר ספור אודות פסוק הזה:

פעם היה מלך שהיו לו כבשים ולהם רועה צאן. יום אחד, המלך כעס ושלח את הכבשים לדרך. הוא הסיר את הגדר ופיטר את רועה הצאן. מאחר יותר, החליט המלך להחזיר חזרה את הכבשים. לכן הוא בנה מחדש את הדייר, אבל לא קרא לרועה הצאן. הרועה בא אל המלך ואמר: בניית מחדש את הדייר, החזרת את הצאן, אבל מה אתי?"

דוד המלך אמר שהוא כמו הרועה שדואג ליהודים שנמצאים בגלות. הוא כל כך עסוק בעזרה ליהודים, וגם דואג לודא שה' יחזיר אותם, שאין לו זמן לטפל בעצמו.

לכן הפרק הבא מתחיל במלים "למנצח לדוד להזכיר" – דוד המלך מבקש מה' לזכור גם אותו וה' נתן לו ברכה מיחדת שתהיה לו הצלחה מיחדת בצרכים שלו.

דבר זה נכון גם לגבי כל אחד שדואג ליהודי אחר, כמו אמהות, אבות, שלוחים - ה' נותן להם כח מיחד כדי שתהיה להם הצלחה ושהיה להם את כל מה שהם צריכים לעבודת ה' שלהם.

תניא / לקוטי אמרים פרק כ' (י"ג שבט שנה מעוברת)

העולם לא יכול אף פעם לשנות את ה' "בדבר ה' שמים נעשו" ה' בורא מחדש את העולם במלים שלו. אפלו לגבינו מלה נחשבת לשום דבר ביחס לכח הדבור, שלא נדבר על כח המחשבה. וכמוכן, אדם יכול לחוש דברים ולדעת דברים הרבה יותר ממה שהוא יכול לחשב (לדגמה, אנו אוהבים את הורינו, אבל יקח הרבה מאוד זמן לחשב איך אנו אוהבים ולמה). זו הסבה שעושה כוחות הנפש שהם הכחות בהם אנו חשים ויודעים (שכל ומדות) גורמים לכח המחשבה (וכמוכן לכח הדבור שלא נדבר על מלים בודדות) להראות כמו שום דבר.

לכן בשהתורה אומרת שה' "דבר" אנו מתכוונים לומר שאסור לנו לחשב שהמלים שה' אומר כדי לתת לעולם חיות יכולות לשנות את ה'.

לנו, זה יכול להראות כאלו שהעולם גדול מאוד, אבל זה לא כך לגבי ה'. לגבי ה' העולם לא נחשב כמו שלגבינו מלה אחת לא נחשבת לעמת כל מה שאנו יכולים להרגיש ולדעת.

היום יום / י"ג שבט

היום הוא היארצייט של הרבנית שטערנא שרה, אמה של האדמו"ר הרי"צ.

בשנה שבה נכתב היום יום" זה היה היארצייט הראשון שלה. לכן, אם תסתכלו בספר, תראו שהיום הרבי כותב את ההלכות בנוגע ליארצייט הראשון.

בשהרבי המהר"ש היה ילד קטן, הוא ידע את כל הנ"ך בעל פה. הצמח צדק היה בוחן אותו לפעמים, והרבי מהר"ש היה שואל אותו שאלות על הדברים שלמד.

פעם, בשהיה בן 7, הרבי המהר"ש, שאל את הצמח צדק, על פסוק מסויים שבו כתוב שה' עשה את האדם "ישר". המהר"ש הסביר שהפונה היא לאנשים, שההליכה שלהם היא בעמידה.

הצמח צדק הסביר שה' ברא את בני האדם עם יכלת עמידה על שתי הרגלים, וזה חסד גדול מה'. מדוע זה כזה חסד גדול? בגלל שלחיה יש 4 רגלים על הקרקע, ולכן היא לא רואה את השמים.

אבל בן אדם, שעומד, יכול לראות את השמים!

מפני מה הצמח צדק ספר לו את זה?

הרבי הרי"ץ מסביר במכתב שהפסוק אומר שהאדם נולד כמו חית טרף.

לחיות זה לא אכפת להתנהג בדרך שבה ה' רוצה. הן עושות "מה שבא להן".

אבל בשההורים והמורים מראים לו כיצד להתנהג, האדם מתחיל לחיות כמו יהודי ובן אדם.

ה"צמח צדק", בעצם אמר לו שהוא צריך לדעת שעלינו לזכר שאנחנו יכולים להיות כמו אדם –

"לעמוד על שתי רגלים", אנחנו לא רק צריכים להסתכל למטה על גשמיות ולחשב על מה שאנחנו רוצים או צריכים. להפך, יש לנו אפשרות להסתכל לשמים ולחשב על מה שה' רוצה!

ספר המצוות / מצוות עשה ק"ד

המצוה היומית, **מצוות עשה ק"ד**, היא שאדם שיש לו מחלה שנקראת זב, הוא טמא.

רמב"ם / הלכות מטמאי משכב ומושב פרקים י', י"א, י"ב

היום לומדים עוד על האנשים שנטמאים בטמאת גוף ויכולים לטמא גם דברים אחרים.

פרק י' - לומדים מהם ככל הנראה טמאים ואלו שככל הנראה טהורים. יהודי שלא יודע הרבה מהתורה (עם הארץ) הוא ככל הנראה טמא, היות והוא ככל הנראה לא ידע את כל ההלכות. אבל אם אדם רוצה הוא יכול להיות "חבר" אדם שנזהר ומקפיד להשאר טהור. תלמיד חכם הוא בדרך כלל "חבר".

פרק י"א - ישנם זמנים שבהם מאמינים לעם הארץ בשהוא מעיד על משהו מסויים שהוא טהור. במהלך שלושת הרגלים אמרים על כל יהודי שהוא "חבר". כלם מטהרים כדי להכניס לבית המקדש ולכן סומכים עליהם שהם טהורים.

פרק י"ב - הרמב"ם אומר מהן ההלכות אם קורה ואדם עם הארץ שומר על משהו טהור ששייך לאדם אחר. הדעה היא שככל הנראה זה נטמא.

זרכי החסידות / באשר צריך להלחם

בפרשת השבוע, פרשת בשלח, לומדים על שנים שנסו להזיק לבני ישראל. בתחלת הפרשה יש את פרעה ובסיום עמלק שנסה לתקוף את בני ישראל.

באשר מצרים רדפו אחריהם, משה אמר לבני ישראל "ה' ילחם לכם ואתם תחרשון", בני ישראל לא היו צריכים לעשות כלום.

אבל בנוגע לעמלק, בני ישראל יצאו להלחם בעצמם. מדוע? מפני מה ההבדל?

פרעה רצה שבני ישראל יחזרו למצרים להיות עבדים. הוא רצה להזיק לבני ישראל בגשמיות. באשר מדבר בגשמיות, ה' ילחם לכם.

אבל מטרתו העקרית של עמלק הייתה לגרם לבני ישראל לעבור עברות ולהזיק להם ברוחניות. עמלק לא רצו שבני ישראל יקבלו את התורה. וכאשר מדבר בהגנה על הרוחניות, צריך לצאת בעצמנו להלחם. את הכח הזה מקבלים ממשה רבנו שהנהיג אז את המלחמה, אולם המאמץ צריך להיות שלנו.

(לקוטי שיחות חלק א', פרשת בשלח)